

KAREN MILLER
Árnyak közt

A sorozatban kiadónknál megjelent:

LEGENDÁK

Tim Lebbon:

Távoli csillagok

John Jackson Miller:

Az elveszett Sith-törzs

Joe Schreiber:

Halálvilág

The Old Republic

Drew Karpysbyn:

Revan

Paul S. Kemp:

Árulás

Sean Williams:

Végzetes szövetség

Drew Karpysbyn:

Megsemmisítés

John Jackson Miller:

Kóbor lovag

Darth Bane trilógia

Drew Karpysbyn:

Pusztítás útja

A Kettő Szabálya

A gonosz dinasztia

James Luceno:

Darth Plagueis

James Luceno:

A megtévesztés leple

Joe Schreiber

Vesztegzár

Timothy Zahn:

Kirajzás

Alan Dean Foster:

A közelgő vihar

Steven Barnes:

A Cestus csapda

David Sherman–Dan

Cragg

Jedi próba

Matthew Stover:

Töréspont

Karen Traviss:

Életre-halálra

Republic Commando

Karen Traviss:

Tűzharc

Coruscant

Színvallás

A 66-os parancs

Klónháborús játszámák

Karen Miller:

Árnyak közt

MedStar duológia

Michael Reaves és Steve

Perry:

Harctéri sebészek

Jedi gyógyító

Sean Stewart:

Yoda: Sötét találkozó

James Luceno:

A gonosz útvesztője

John Jackson Miller:

Kenobi

James Luceno:

Sötét Nagyúr

Karen Traviss:

501.

Coruscanti éjszakák

Michael Reaves

A Jedik alkonya

Sean Williams:

Tomboló erő

Joe Schreiber:

Halálosztag

Sean Williams:

Tomboló erő II.

Michael Reaves–Steve

Perry:

Halálcsillag

Michael Reaves–Maya

Kaathryn Bohnhoff:

Árnyjáték

Timothy Zahn:

Gazfickók

Timothy Zahn:

Hűség

Válaszutak

James S. A. Corey:

Tolvajbecsület

Martha Wells:

Pengeélen

**Fejvadász háborúk
trilógia**

K. W. Jeter:

A mandalori páncél

Boba Fett kelepcéje

Matthew Stover:

Luke Skywalker

és a Mindor árnyai

Troy Denning:

A Tatuin szelleme

Thrawn trilógia

Timothy Zahn:

A Birodalom örökösei

Sötét erők ébredése

Az utolsó parancs

Jedi Akadémia trilógia

Kevin J. Anderson:

Új rend

Sötét oldal

Az Erő bajnokai

Michael A. Stackpole:

Én, a Jedi

Thrawn keze duológia

Timothy Zahn:

A múlt kísértete

A jövő látomása

Timothy Zahn:

A túlélők keresése

Paul S. Kemp:

Áramlatok

Hullámtörés

KÁNON

Christie Golden:

Sötét tanítvány

James Luceno:

Katalizátor

E. K. Johnston:

Ahsoka

Paul S. Kemp:

Sith nagyurak

James Luceno:

Tarkin

Beth Revis:

A lázadás hajnala

Timothy Zahn:

Thrawn

John Jackson Miller:

Új hajnal

Claudia Gray:

Elveszett csillagok

Alexander Freed:

Alkony század

Bizonyos szemszögből

Alexander Freed:

Zsivány Egyes

Christie Golden:

Inferno osztag

Kevin Hearne:

A Jedik örököse

Utóhatás trilógia

Chuck Wendig:

Utóhatás

Adósság

A Birodalom vége

Claudia Gray:

Vérvonal

Delilah S. Dawson:

Phasma

Alan Dean Foster:

Az ébredő Erő

STAR WARS™

KLÓNHÁBORÚS JÁTSZMÁK ÁRNYAK KÖZT

KAREN MILLER

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929



A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

STAR WARS: CLONE WARS GAMBIT: STEALTH

by Karen Miller

Del Rey, an imprint of The Random House
Publishing Group, a division of Random House,
Inc., 2010

© & TM 2018 Lucasfilm Ltd.
All Rights Reserved.
Used Under Authorization.

Cover art copyright © 2018 by Lucasfilm Ltd.

Translation copyright © 2018 by Szukits Könyvkiadó

Fordította
OSZLÁNSZKY ZSOLT

ISBN 978-963-497-455-0

Szaklektor: Szente Mihály

Lektor: Vágó József

Tördelés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella

Színre bontás, tipográfia: Ez Design Kft.

Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Bördős János

*A messzi-messzi galaxis rajongóinak,
akik örömmel fogadtak.*

Réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban. . . .

Első fejezet

Ahsoka Tano szemszögéből mindössze egyetlen dolog volt rosszabb, mint nyakig harci droidok közt lenni – arra várni, hogy mikor lehet nyakig harci droidok között.

Ahsoka *utált* várni, de nagyon úgy festett, hogy a háború erről szól. Legalábbis mikor épp nem a halállal kellett farkasszemet néznie.

De nem félek. Nem félek! Akkor sem félek! Én aztán nem...

Most, hogy a *Resolute* ideig-óraig kikerült a háborús vérkeringésből, egy új hajóval – az *Indomitable*-lel – voltak kénytelenek ismét belevetni magukat a harc sűrűjébe. Újfajta cirkáló volt ez, amely csak nemrégiben került ki az Allanteen VI. egyik hajógyárából. A cirkálók azon újabb nemzedékéhez tartozott, ami minden eddig hadihajónál gyorsabb és könnyebben kezelhető volt, hála annak, hogy a mestere olyan ügyesen – hogy is fogalmazott a tervező mérnökök vezetője? – *barkácsolt*.

Hála annak, hogy Anakin Skywalker olyan jól értett a gépekhez, a Köztársaság minden eddiginél hatékonyabb hadihajókkal vehette föl a küzdelmet Dooku gróf szeparatistáival.

Ezek az új hajók annyival jobbak és hatékonyabbak voltak, hogy bárhová is mentek, szinte mindenhol erről beszéltek. Csáták előtti eligazításon, a kázinóban a pilóták közt, sőt még azok a Jedik is erről beszéltek, akik megjárták a frontot. Bárki, aki szolgált már köztársasági hadihajón, tisztában volt vele, misze-

rint az, hogy hirtelen megnőtt a túlélésük esélye, Anakin Skywalker Jedi-lovagnak volt köszönhető.

Aki ügyesen barkácsolt, mikor épp nem droidokat vágott miszlikbe.

Anakin.

Az elmúlt hónapok során egyre inkább így gondolt a mesterére, akivel vállt vállnak vetve harcoltak, és már számtalan alkalommal mentették meg egymás életét. Szemtől szemben persze sosem nevezte volna így. Az még annál is tiszteletlenebb lett volna, mint mikor a kezdetek kezdetén Skysrácnak csúfolta...

Mert az Anakin olyan... *intim* lenne. Az, hogy a keresztneven szólítja. Ahogyan az egyenrangúak teszik. Csakhogy ő és a mestere nem voltak egyenrangúak. És Ahsoka tartott tőle, mindegy, hogy mennyit és milyen keményen edz, milyen hamar teszi le a próbákat, és ütik Jedi-lovaggá... akkor sem érhet föl Anakinhoz.

Hogy is érhetnék föl hozzá? Ő a Kiválasztott! Ő olyan dolgokra is képes, amire mások csak legyintenek, mondván, lehetetlen.

Ahogy a szeme sarkából oldalra pillantott, látta, hogy Anakin Kenobi mesterrel és Yularen admirálissal tárgyal.

Ahsoka – szokásos óvatosságát félretéve – úgy döntött, kielécsíti az érzékszerveit, és kiterjeszti a tudatát. Hogy érezze, amit Anakin érez a derús közömbösség maszkja mögött.

Persze esze ágában sem volt leskelődni. Úgy érezte, padavanként az ő feladata – sőt *kötelessége* – gondoskodni róla, hogy a mester kiegyensúlyozott legyen. Neki pedig mindig tisztában kellett lennie a hangulatváltozásaival, hogy a lehető leghatékonyabban tudjon együttműködni vele.

Mióta Anakin tanítványa volt, már nem is számolta, hogy ez a fajta odafigyelés hányszor volt a segítségére, és hány alkalommal jelentett különbséget vereség és győzelem, élet és halál között.

Mert lehet, hogy Ahsoka Tano még fiatal volt, csupán tanítvány... de amit csinált, abban jó volt.

Amikor a Christophison Anakin Skywalker mellé adták tanítványnak, a padavani eskü mellett egy másikat, egy titkosat és személyeset is letett.

Nem én leszek az a padavan, aki miatt a Kiválasztott meghal.

Körülötte mindenki szótlanul, maximális hatékonysággal végezte a dolgát, és a szolgálatot teljesítő tisztek viselkedésén tisztán érződött az admirális jelenléte. Ha Yularen épp nem tartózkodott a hídon, a tisztjei néha megengedtek maguknak egy kis pletykálást vagy tréfálkozást, de természetesen semmi olyat, ami a fegyelem vagy a hatékonyság rovására ment volna.

Ahogy Ahsoka lehunyta a szemét, és kiterjesztette a tudatát, először a falakban futó kábelek zümmögését hallotta meg. Szenzorok és multifázisos relék, kognitorkristályok, adatcsatolók és kvázi értelmes droid aljzatok... szóval *cucc*. Csupa olyasmi, amivel inkább nem is terhelte az agyát. Olyan dolgok, amiket legfeljebb használt, de melyek működését sosem értette igazán.

Neki már attól megfájdult a feje, hogy saját magának kellett összeraknia a fénykardját.

Ezzel szemben Anakin... ő imádta a gépeket.

A lány erőnek erejével kényszerítette vissza a gondolatait a gépektől a mesteréhez. A feladata az, hogy minél többet megtudjon Anakin pillanatnyi érzelmi állapotáról, mert akkor nem csupán jobban szolgálhatja a mesterét, de indirekt módon esetleg arról is megtudhat ezt-azt, hogy mi állt a legutolsó üzenetben, amit a Jedi-mesterek kaptak.

Anakin Skywalker érzelmeivel elboldogulni... Ugyan kezdett már hozzászokni, de cseppet sem volt könnyű feladat. Sőt ahogy a háború mind hosszabbra nyúlt, és egyre csak nőttek a veszteségeik, ez is csak egyre nehezebb és nehezebb lett.

Túl sokat érez és túlságosan mélyen. Persze lehet, hogy ez az ára annak, hogy ő a nemzedéke legnagyobb Jedi-lovagja. Briliáns, és ezért cserébe mindent érez. Nem tud elzárkózni mások vágyai, álmai és kínjai elől... és ez fáj.

Ehhez képest Anakin meglepően jól kezelte a saját érzéseit, és meg volt róla győződve, hogy az érzései sosem akadályozzák a feladatai végrehajtásában. Erről Ahsoka is éppen így gondolkodott, de ő legalább tisztán látta, hogy mások nem osztják Anakin optimizmusát. Például Kenobi mester, aki nemegyszer róttta meg egykori padavanját, mert túl nagy kockázatot vállalt, hajlamos volt túlhajszolni magát, és mert képes volt minden elesett klón halálát személyes vereségként megélni.

És mert nem képes a Jedik hűvös távolságtartásával szemlélni a világegyetemet.

Ahsoka néha Kenobi mesterrel értett egyet, főleg mikor Anakin különösen rossz hangulatban volt, vagy valami nagyon nemszeretem feladatot bízott rá, és ő, a padavan, nem dorgálhatta meg. Úgyhogy tanítványként más – kerülő – utakat kellett találnia, hogy a mestere tudtára hozza a nemtetszését. Régen ezért aggatott csúfneveket Anakinra, és ezért volt, hogy sokszor durcás hallgatással jelezte az egyet nem értését.

Mert azt mégsem vághatom a szemébe, hogy nem, mester, ez ostoba húzás volt!

De a legtöbbször mindezek ellenére megtartotta magának a véleményét, mert épp ez a sok szenvedély, az igazság hajszolása, az ostobasággal határos vakmerőség, az, hogy mindenáron győzni akart, és nem volt hajlandó elfogadni a vereséget... ezek tették Anakint azzá, aki volt. Ezek nélkül nem lett volna önma-ga. És Ahsoka azon kevesek közé tartozott, akik megértették és elfogadták ezt, függetlenül attól, hogy a Jedi-törvények mit is tartottak az érzelmek felől.

És azt hiszem, annak ellenére, hogy Kenobi mester annyit korholja, ő is elfogadta Anakint olyannak, amilyen. És csak azért próbálja lenyesegetni a vadhajtasokat, mert törődik vele.

Szóval, mit is érezhet most az én sokszor öntörvényű és zseniális tanítóm?

Ahsoka félig hunyt szempillái alól lesett a mesterek felé, és az elméje hatalmával érintette meg Anakin tudatát.

Türelmetlenség. Aggodalom. Megkönnyebbülés. Magány. Fáradtság. És rengeteg keserűség.

Mennyi érzelem! És mekkora teher!

A hónapok óta tartó szüntelen csatározás Ahsokát is meggyötörte, de most úgy érezte, hogy Anakinra mindez hatványozott erővel zúdult. A Jedi-tábornok ezer és ezer klónkatona életéért felelt, nem is beszélve a civil lakosságról. Ha mások vesztettek csatát, mindig talált mentséget a számukra, önmagával szemben azonban kíméletlen volt. Ha ő vallott kudarcot, azt mindig vereségként érte meg. És egyre jobban dühítette, hogy nem képes maradéktalanul megfelelni az önmagával szemben támasztott követelményeknek.

A lánynak elképzelése sem volt, hogyan tudna neki segíteni. Hogyan tudná megakadályozni, hogy a továbbiakban egyetlen katona vagy civil is meghaljon? Hogy Anakin ne úgy érezze, miatta veszttek oda?

Nem tudta elfújni a fáradtságát, vagy szabadságot, hogy pár napra visszamehessen a Coruscantra, ahol úgy tűnt, egy kicsit mindig boldogabb. És azt sem garantálhatta, hogy a háború hamarosan véget ér, méghozzá a Köztársaság győzelmével.

De legalább Kenobi mester itt volt. Az ő társasága mindig fölvidította Anakint, és mindegy, mennyire tűnt kilátástalannak a helyzet, a két Jedi mindig képes volt megtalálni a csöppnyi örömet az ürömben.

Ahogy elnézte őket, Ahsoka egy pillanatra irigyelte Kenobit. Mert a két férfit feltétlen bizalom és hűség kapcsolta össze, és...

Vajon lesz olyan, mikor engem is ennyire egyenlő félnek tekint majd? Vajon egyszer bennem is megbízik majd annyira, mint Obi-vanban?

Mikor kinyitotta a szemét, látta, hogy Anakin őt figyeli. Sőt valószínűleg azzal is tisztában van, hogy mit művel.

És Ahsoka Tano tudta, hogy a mestere *gyűlöli*, mikor ő ilyesmit művel.

Ez esetben azonban nem kapott szidást, csak egy kíváncsian felhúzott szemöldököt, és egy fáradt, némileg elismerő pillantást.

Ahsoka lesütötte a szemét, és úgy vont a vállát, mintha azt akarná mondani: *Sajnálom, nem tehetek róla.*

Anakin nagy levegőt vett, mint aki mondani készül valamit – aztán hirtelen ő is, Kenobi mester is felkapták a fejüket, mintha olyasvalami hangzott volna el, amit csak ők hallottak. Aztán néhány pillanat múlva a lány is megérezte: éles, szinte fájdalmasan feszítő benyomás volt, az a fajta, ami a harc előtt szokott erőt venni rajta.

Valami készülődik.

És néhány másodperccel ezután a híradós tiszt képernyőre szegeződő tekintete is elkerekedett.

– Uram...

– Igen, Avrey hadnagy – lépett oda a karcsú, ragadozószerű Yularen admirális.

– Alfa besorolású üzenetet kaptunk a Jedi Tanácstól – táncoltak a vékony, szőke híradós ujjai a billentyűzet fölött.

– Felvétel, vagy valós idejű üzenet?

– Felvétel, uram. Háromszorosán kódolt, többszörösen átirányított.

Alfa besorolású.

Ahsoka megborzongott – az érzés egyszerre volt riasztó és izgató –, és visszafojtott lélegzettel figyelt. Ez az! Erre az üzenetre vártak már órák óta itt a semmi közepén, a Középső Gyűrű határán, több parszeknyi távolságra minden civilizált világtól!

Ez az!

– Ez az, hadnagy! – bólintott komoran Yularen. – Kenobi mester?

– Az üzenetet az eligazítóban fogadjuk, admirális. – Obi-van hangja továbbra is nyugodt és hűvös volt, mintha mindennap legalább két ilyen sürgős és titkos üzenetet kapott volna a Jedi Tanácstól.

Ahsoka csöndes irigységgel figyelte.

Egy napon én is ugyanilyen higgadt és kiegyensúlyozott leszek. Olyan, akit senki és semmi nem tud megrendíteni.

– Mester...

– Igen, padavan – bólintott Anakin –, a *mi* alatt azt értettük, hogy te is. Mire vársz hát?

Tapsra...

A válasz már ott volt Ahsoka nyelve hegyén, és igen komoly erőfeszítésébe került, hogy ne mondja ki. De úgy döntött, hogy ő többé már nem az a nyegle, nagyszájú padavan, akit a Christopherson, egy csata kellős közepén adtak Anakin Skywalker keze alá. Hisz azóta már jobb lett. Tapasztaltabb. Bölcsőbb. És tudta, hogy efféle megjegyzések az ilyen pillanatokban csöppet sem szórakoztatóak. Főleg hogy nemcsak rá vetnek rossz fényt, de a mesterére is.

Ezt Rextől, a klónok egyik századosától tanulta.

– Hadnagy – az admirális most majdnem olyan higgadtnak tűnt, mint Kenobi mester –, hívja a *Pioneer* és a *Coruscant Sky* kapitányait! Teljes harckészültség!

– Igen, uram! – bólintott a rádiós, és a következő pillanatban már a képernyőn futó adatsorok rajzoltak színes mintát sápadt arcára.

A hídon szinte tapintható volt a feszültség, és mindenki hibátlanul, gépies pontossággal végezte a feladatát.

– Uraim! – bólintott hűvös mosollyal Yularen. – Errefelé menjünk!

Ahsoka legszívesebben kiugrott volna a bőréből, közben azonban bosszantotta, hogy hiába erőltet magára nyugalmat, hiába kifejezéstelen az arca, Anakin és Kenobi mesterek akkor is tisztában vannak a valódi érzéseivel.

Megvárta, míg a két Jedi-mester és az admirális kísértálnak a hídról, és ő zárta a sort.

Idegesen nyalta meg a száját. A háború kezdete óta nem először került ilyen helyzetbe, mikor lehet, hogy csak alig néhány

percnyire voltak egy ütközettől, és az ember már azt gondolhatta volna, hogy egészen hozzászokott, sőt szinte unja is... de nem. Az izmai idegesen reszkettek, a szíve majd kiugrott a mellkasából, és a ruhája átizzadva tapadt a hátához.

Nemsokára harcba megyünk, és nagyon résen kell lennem, nehogy bajba keverjem magam vagy Anakint!

– Ahsoka – mondta Skywalker, hátra sem pillantva. – Hányszor beszéltünk már erről? Meg kell tanulnod megzabolázni a gondolataidat, mert azok képesek befolyásolni a valóságot! Uralkodj magadon!

– Bocsánat, mester... – szontyolodott el a lány.

Anakin tudta, hogy Ahsoka mikor ideges.

Mindig tudta.

Az eligazító egy szinttel volt a híd alatt, és alighogy bezárult mögöttük az ajtó, Yularen máris a hidat hívta.

– Kezdheti az üzenet lejátszását, hadnagy!

A holovetítők fáradt pislogással keltek életre, és kékesfehér ragyogással töltötték be a helyiséget. Középpütt, a tárgyalóasztal fölött megremegett a levegő, és a következő pillanatban Yoda mester fényből szőtt képmása jelent meg előttük.

– Megerősítést kaptunk, Kenobi mester! Nem vezették félre a Különleges Operációs Alakulatot. Dooku és Grievous a Kothlist és az ottani kémhálózatot választották célpontul. A bolygónak köztársasági kézben kell maradnia, különben a Középső Gyűrű bajba kerülhet. Amint felmértétek az ellenség erejét, hívjatok erősítést, amennyiben anélkül nem tudjátok legyőzni Grievoust. De a Tanáccsal valós időben ne lépjeteK kapcsolatba, amíg el nem ériteK a Kothlist. Most a két leghatalmasabb fegyverünk a titoktartás és az óvatosság, használjátok őket bölcsen! És az Erő legyen veleteK!

Yoda mester holoképmása egy villanással semmivé foszlott.

– Nos, ez érdekesnek ígérkezik – törte meg a csendet Kenobi.

– Ugyan, miféle erősítést hívhatnánk? – fintorgott Anakin.
– A Köztársaság seregei a galaxis egyik végétől a másikig harcolnak, és sehonnan sem csoportosíthatunk át alakulatokat.

– Úgy tudom, a *Coryx Moth* a Falleen közelében őrzőjáratzik. Az van legközelebb, és...

– Egyetlen hajó? – ingatta a fejét Anakin. – De Obi-van...

– Egy hajó is több a semminél, Anakin.

Anakin ugyan nem így gondolta – ez az arcán is meglátszott –, de egy gyors biccentéssel jelezte, tudomásul veszi a dolgot.

– Sajnos azt kell mondanom – hümmögte Yularen admirális, és tünődve simogatta végig a bajszát –, a magam részéről nem lettem sokkal okosabb Yoda mester szavaitól. A keserű tapasztalat mondatja velem, hogy Grievoust többszörös túlerő nélkül nem szabad megtámadni. Már ha egyetlen ütközetben akarunk végezni vele, és közben szeretnénk elkerülni a katasztrofális mérvű vérvesztést.

– És egy ideális galaxisban rendelkeznék is ekkora túlerővel – fonta össze a karját Kenobi. – Csakhogy a mi galaxisunk igen távol áll a tökéletestől. Megkaptuk a parancsot, és ennek szellemében járunk el. És igaza van Yoda mesternek, nem engedhetjük, hogy a Kothlis a szeparatisták kezébe kerüljön.

– Ezzel magam is tisztában vagyok – biccentett Yularen –, de... valahogy nehezen veszi be a gyomrom, hogy nem számíthatunk erősítésre. Vagy legfeljebb a kritikus pillanatban, és mind tudjuk, hogy akkor valószínűleg már késő.

– Igaz, de ha ez a helyzet, kénytelenek vagyunk ehhez alkalmazkodni – vetett rá sötét pillantást Anakin. – És úgy vélem, kétszer is meg kell fontolnunk, mielőtt erősítést hívnánk. Mert minden alkalommal, ha valahonnan erőket csoportosítunk át, azzal egy másik frontot hagyunk védtelenül.

– Hogyan? – vont a föl a szemöldökét az admirális. – Azt akarják, hogy három cirkálót kockáztassak ez ellen a...

– Legutóbb is sikerült három cirkálóval megvernem Grievoust – mondta Anakin halkan.

– Tudom... és épp ez a lényeg, Skywalker tábornok. Grievous nem ostoba, és minden vereségéből tanul valamit. És mivel tisztában van vele, hogy három hajóval is le lehet győzni, biztos vagyok benne, hogy akkora túlerővel fog ránk támadni, ami ellen esélyünk sem lesz. Úgyhogy nem vagyok hajlandó kockáztatni...

– Pedig tartok tőle, hogy kénytelen lesz, admirális – szólt közbe Kenobi csöndesen. – Anakinnak igaza van, és az, hogy mi mit szeretnénk, ez esetben nem számít. Kénytelenek vagyunk elfogadni a tényeket, és ezeknek megfelelően cselekedni. Ha erősítés nélkül kell harcba mennünk, akkor úgy teszünk.

Yularen abbahagyta a bajsza simogatását, és a holovetítő fedelén kezdett egyre idegesebben dobolni.

– Tudom, tudom. Én csak... mindössze annyit mondok, hogy nem tetszik ez nekem!

– Ez esetben miért nem lép kapcsolatba Grievous tábornokkal?! – villant meg Anakin szeme dühösen. – Esetleg tudathatná vele, hogy mennyi bosszúságot és kellemetlenséget okoz nekünk a terveivel, és talán megkérhetné, hogy három hajónál semmiképp se küldjön többet!

– Anakin! – mondta Kenobi csöndesen.

– Sajnálom – fújt dühösen a fiatalember, és lassan szétnyitotta ökölbe szorított droidkezét. – Én csak... egy kicsit feszült vagyok.

Ahsoka félig hunyt szempillái mögül figyelte a mesterét, és Anakin dühét szinte forró szélrohamként érezte a bőrén.

– Úgy gondolom – mondta Anakin –, hogy akkor most a Kothlis felé vesszük az irányt.

Yularen kelleetlenül biccentett, és olyan arcot vágott, mintha a kötelesség teljesítése fölért volna egy fogfájással.

– És ha a szerencse is mellénk szegődik, akkor Grievous valóban nem hoz három hajónál többet – mondta, és azzal a rádiósához fordult. – Avrey hadnagy! Feladatot kaptunk!

Miközben Yularen az egész flotta útvonalát megváltoztatta, Kenobi néhány percre félrevonta Anakint.

– Azt javasolnám, ez alkalommal éljünk inkább ésszel, mint erővel, Anakin – mondta halkan. – Ha kiderül, hogy Grievous máris a Kothlison van, akkor nem csupán légi, de szárazföldi összecsapásra is számíthatunk. Te sokkal jobb pilóta vagy nálam, úgyhogy szeretném, ha te vezetnéd a légitámadást, én pedig Rexszel és az embereivel vállalom a felszíni ütközetet.

Anakin lassan kifújta a levegőt, és az előbbi idegessége lassan semmivé foszlott.

– És ha azelőtt sikerül lecsapnunk rá, hogy letenné a szárazföldi csapatait?

– Ez esetben – húzta el a száját kelletlenül Kenobi – mi is csatlakozunk hozzád a légi parádében.

– És... én? – köszörülte meg a torkát Ahsoka. – Velem mi lesz?

Azok ketten úgy néztek rá, mint akikben csak most tudatosul, hogy ő is ott van. A pillanatnyi csöndben mind tisztán érezték a falakon végighullámzó remegést, ahogy a hadihajó hajtóművei felkészültek rá, hogy a Kothlisra repítsék a cirkálót. És a nyomában olyan érzés söpört végig a hajón, amit mindhárom Jedi tisztán érzékelt.

Feszültség. Nyugtalanság. Izgalom. Szomorúság. Merészség. A lehetséges halál elfogadása.

– Te, Ahsoka? – ingatta fejét Anakin, aki valószínűleg ugyanezeket az érzéseket próbálta meg felfogni és megzabolázni. – Ha szárazföldi ütközetre kerül sor, te is Obi-vannal és Rexszel tartasz. Ha pedig még nem érték el a felszínt, akkor itt maradsz a hajón.

Hogy maradjak itt? Mikor a mesterem halálos veszélynek teszi ki magát?

– De...

– Ne vitatkozz! – villant meg Anakin szeme vészjóslón.

Ez akkor sincs így rendben!

– Ahsoka...– Anakin hangja most már valamivel higgadtabb volt. – Értsd meg, nem a rátermettségedet akarom kétségbe vonni. Ismerlek, és tudom, mire vagy képes. Csakhogy épp elég pilótánk van, neked pedig nagy hasznodat vennék itt, a cirkálón.

– Skywalker mesternek igaza van – bólintott Yularen admirális, aki fél füllel azért továbbra is figyelemmel kísérte a beszélgetésüket. – Ha itt marad az *Indomitable*-ön, ezerféleképp tudnánk használni a képességeit. Mert bármilyen kiválóak is a szenzoraink, olyan érzékelőt még nem gyártottak, ami képes lett volna fölvenni a versenyt egy Jedivel!

– Persze valószínűbb, hogy a felszínen lesz rád szükség – biccentett Kenobi. – Közvetlenül mellettem... már ha nem elviselhetetlen a gondolat a számodra, padavan.

A szarkasztikus megjegyzés hallatán Ahsoka elpirult. És bár legszívesebben tiltakozott volna, most itt, Anakin előtt inkább úgy döntött, mégsem teszi.

– A legkevésbé sem az, Kenobi mester – mondta, de közben semmi pénzért nem nézett volna Obi-van szemébe. – Melletted szolgálni kitüntetés. Én csak...

– Tudom – mosolyodott el halványan Kenobi. – Aggódsz Anakin biztonságáért. De erre semmi szükség. És ezzel a vitát lezártnak tekintem.

Azzal Yularenhez fordult:

– Mennyi idő múlva érjük el a Kothlist?

– Harmincnyolc standard perc múlva – mondta az admirális. – Úgy akarom kihozni a hajókat a hiperútból, hogy szenzortávolságon belül legyünk. Így azonnal kiszúrhatjuk Grievous hajóit, önök pedig azonnal fölvehetik a kapcsolatot az ottani ügynökeinkkel.

– Mire odaérünk, a hírszerzőink már figyelmeztetik a kothlisi bothaiakat a közelgő veszélyre – szúrta közbe Anakin. – Bár hogy ez segít-e bármit is... Megfelelő gyalogság vagy légierő nélkül nem sok esélyük lesz.